

MOTHER

A Letter Across Time

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: MẸ

Hồi con còn bé, mỗi lần mẹ kể với ai đó về lúc con chào đời, mẹ luôn bắt đầu bằng cùng một câu hỏi mà mẹ đã hỏi khi nghe tiếng khóc đầu tiên của con: “Nó có khỏe không?” Và suốt nhiều năm con tưởng trẻ con đến với thế giới thành từng mảnh, như những món đồ chơi phải lắp ráp. Ai nghe con nói vậy cũng cười. Rồi tất cả chúng ta lớn lên và phát hiện ra điều đó là thật.

Trước hết là một thân thể lớn lên. Rồi một sức mạnh phát triển. Rồi một bộ óc nhắc ta nhớ cha mẹ mình là ai.

Mẹ và con... chúng ta là xung đột ngay từ đầu. Con mất năm năm để hiểu rằng chúng ta sẽ luôn bị chia cắt. Mẹ nghĩ chúng ta giống nhau. Nhưng một nửa con người con không phải là mẹ — mà là cha con.

Con đã không yêu mẹ vì mẹ chưa bao giờ dạy con tình yêu vận hành thế nào. Con đã không ghét mẹ vì DNA của con không mang mật mã ấy. Nhưng con đã mang con giận của mẹ suốt sáu mươi năm, và cách đây vài tháng con đã trả nó lại cho mẹ trên mộ mẹ.

Hôm nay là Ngày của Mẹ. Một ngày thế giới dùng để nói “cảm ơn” vì cả nghìn điều. Nhưng lòng biết ơn chỉ là một từ — phần còn lại là sự kiện.

Vậy nên, con mừng mẹ từ xa. Không oán giận. Không cần tha thứ. Bởi cuối cùng con đã hiểu ra một điều: những gì mẹ không cho con, mẹ cũng không có — và mẹ không biết tìm nó ở đâu. Ông bà chưa bao giờ trao cho mẹ ngọn đuốc.

Con để lại cho mẹ điều này, dù mẹ đang đọc con từ bất cứ nơi đâu: ký ức về mỗi lần con làm mẹ mỉm cười. Bởi mẹ luôn tin con là một người không ai ngờ tới. Nhưng con không phải vậy. Con chỉ là đứa con trai bé bỏng của mẹ.

*Tạm biệt mẹ.
Nando*